Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (laajennettu kymmenes jaosto)

22 päivänä tammikuuta 2025 *

Talous- ja rahaliitto – Pankkiunioni – Yhteinen kriisinratkaisumekanismi luottolaitosten ja tiettyjen sijoituspalveluyritysten kriisinratkaisua varten – Yhteinen kriisinratkaisurahasto – Kriisinratkaisuneuvoston päätös ennakollisten vakausmaksujen laskennasta vakausmaksukaudelle 2019 – Delegoidun asetuksen (EU) 2015/63 12 ja 14 artikla – Aseman muuttumisen käsite – Laitosten suojajärjestelmä – Lainvastaisuusväite

Asiassa T-498/19,

Banco Cooperativo Español, SA, kotipaikka Madrid (Espanja), edustajinaan asianajajat D. Sarmiento Ramírez-Escudero ja J. Beltrán de Lubiano Sáez de Urabain,

kantajana,

vastaan

yhteinen kriisinratkaisuneuvosto (SRB), asiamiehinään M. Rius Riu ja C. De Falco, avustajinaan asianajajat B. Meyring, F. B. Fernández de Trocóniz Robles, T. Klupsch ja S. Ianc,

vastaajana,

jota tukee

Euroopan komissio, asiamiehinään A. Steiblytė, P. Němečková ja D. Triantafyllou,

väliintulijana,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (laajennettu kymmenes jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja A. Kornezov sekä tuomarit E. Buttigieg, G. Hesse, D. Petrlík (esittelevä tuomari) ja L. Spangsberg Grønfeldt,

kirjaaja: hallintovirkahenkilö S. Jund,

ottaen huomioon asian käsittelyn kirjallisessa vaiheessa esitetyn,

ottaen huomioon 9.7.2024 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: espanja.

tuomion

1 Kantaja Banco Cooperativo Español, SA vaatii SEUT 263 artiklaan perustuvalla kanteellaan unionin yleistä tuomioistuinta kumoamaan yhteisen kriisinratkaisuneuvoston (SRB) 8.8.2022 antaman päätöksen SRB/ES/2022/47, jolla on peruutettu yhteiseen kriisinratkaisurahastoon vuodelta 2019 suoritettavista ennakollisista vakausmaksuista 16.4.2019 annettu yhteisen kriisinratkaisuneuvoston päätös SRB/ES/SRF/2019/10 siltä osin kuin se koskee sen liitteessä I mainittuja laitoksia ja laskettu kyseisten laitosten yhteiseen kriisinratkaisurahastoon vuodelta 2019 suoritettavat ennakolliset vakausmaksut (jäljempänä riidanalainen päätös), kantajaa koskevilta osin.

Asian tausta ja kanteen nostamisen jälkeiset tosiseikat

2 Kantaja on Espanjaan sijoittautunut luottolaitos. Se kuuluu Banco Cooperativo SPI:n laitosten suojajärjestelmään, jonka Banco de España (Espanjan keskuspankki, Espanja) hyväksyi maaliskuussa 2018 luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvaatimuksista ja asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta 26.6.2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 575/2013 (EUVL 2013, L 176, s. 1) 113 artiklan 7 kohdan mukaisesti.

3 Kriisinratkaisuneuvosto vahvisti yhteiseen kriisinratkaisurahastoon vuodelta 2019 maksettavien ennakollisten vakausmaksujen laskennasta 16.4.2019 antamallaan päätöksellä SRB/ES/SRF/2019/10 (jäljempänä riidanalainen päätös) yhdenmukaisten sääntöjen ja yhdenmukaisen menettelyn vahvistamisesta luottolaitosten ja tiettyjen sijoituspalveluyritysten kriisinratkaisua varten yhteisen kriisinratkaisumekanismin ja yhteisen kriisinratkaisurahaston puitteissa sekä asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta 15.7.2014 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 806/2014 (EUVL 2014, L 225, s. 1) 70 artiklan 2 kohdan mukaisesti yhteiseen kriisinratkaisurahastoon vuodelta 2019 (jäljempänä vakausmaksukausi 2019) suoritettavat ennakolliset vakausmaksut (jäljempänä ennakolliset vakausmaksut), jotka kyseisen asetuksen 2 artiklan ja 67 artiklan 4 kohdan soveltamisalaan kuuluvien laitosten (jäljempänä laitokset), kantaja mukaan luettuna, on maksettava.

4 Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria (FROB, pankkien hallitun rakenneuudistuksen rahasto, Espanja) velvoitti 29.4.2019 päivätyllä perintäilmoituksella asetuksen N:o 806/2014 3 artiklan 1 kohdan 3 alakohdassa tarkoitettuna kansallisena kriisinratkaisuviranomaisena kantajan maksamaan vakausmaksukaudelta 2019 maksettavan ennakollisen vakausmaksunsa määrän, sellaisena kuin kriisinratkaisuneuvosto oli sen vahvistanut.

5 Kriisinratkaisuneuvosto antoi 8.8.2022 riidanalaisen päätöksen, jolla se peruutti ja korvasi alkuperäisen päätöksen. Riidanalaisen päätöksen johdanto-osan 15–18 perustelukappaleen mukaan kyseisellä päätöksellä pyrittiin korjaamaan alkuperäisen päätöksen perustelujen puutteellisuus, jonka kriisinratkaisuneuvosto oli todennut 15.7.2021 annetun tuomion komissio v. Landesbank Baden-Württemberg ja SRB (C-584/20 P ja C-621/20 P, EU:C:2021:601) ja 3.3.2022 annetun määräyksen SRB v. Portigon ja komissio (C-664/20 P, ei julkaistu, EU:C:2022:161) ja 3.3.2022 annetun määräyksen SRB v. Hypo Vorarlberg Bank (C-663/20 P, ei julkaistu, EU:C:2022:162) johdosta.

6 Kantaja sai riidanalaisen päätöksen tiedoksi 19.9.2022.

7 Kantaja ja kriisinratkaisuneuvosto ovat erimielisiä seikoista, jotka on otettava huomioon laskettaessa kantajan ennakollista vakausmaksua vakausmaksukaudelle 2019. Kantaja katsoo erityisesti, että kriisinratkaisuneuvoston olisi pitänyt ottaa huomioon sen osallistuminen laitosten suojajärjestelmään vuonna 2018, mitä se taas ei ole tehnyt.

Riidanalainen päätös

8 Riidanalaiseen päätökseen sisältyy varsinainen tekstiosa, johon on kantajan osalta liitetty neljä liitettä.

9 Riidanalaisen päätöksen tekstiosassa kuvaillaan kaikkiin laitoksiin sovellettavaa prosessia, jossa määritetään ennakolliset vakausmaksut vakausmaksukaudelle 2019.

10 Tarkemmin sanoen kriisinratkaisuneuvosto vahvisti kyseisen päätöksen 6 osassa asetuksen N:o 806/2014 yhdenmukaisista soveltamisedellytyksistä yhteiseen kriisinratkaisurahastoon suoritettavien ennakollisten vakausmaksujen osalta 19.12.2014 annetun neuvoston täytäntöönpanoasetuksen (EU) 2015/81 (EUVL 2015, L 15, s. 1) 4 artiklassa mainitun vuotuisen tavoitetason vakausmaksukaudelle 2019 (jäljempänä vuotuinen tavoitetaso).

11 Kriisinratkaisuneuvosto selitti lisäksi vahvistaneensa vuotuisen tavoitetason olevan yksi kahdeksasosa 1,15 prosentista kaikkien laitosten suojattujen talletusten määrästä vuonna 2018, sellaisena kuin kyseinen määrä oli saatu tulokseksi niiden tietojen perusteella, joita talletussuojajärjestelmät olivat toimittaneet Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU täydentämisestä kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyihin etukäteen suoritettavien rahoitusosuuksien osalta 21.10.2014 annetun komission delegoidun asetuksen (EU) 2015/63 (EUVL 2015, L 11, s. 44) 16 artiklan mukaisesti.

12 Päätöksen 7 osassa kriisinratkaisuneuvosto kuvaili menetelmää, jota noudattaen lasketaan ennakolliset vakausmaksut vakausmaksukaudelle 2019.

13 Kriisinratkaisuneuvosto totesi riidanalaisen päätöksen 7 osassa lisäksi, että muiden laitosten kuin niiden, jotka suorittivat kiinteämääräisen maksun erityisten ominaispiirteidensä perusteella, oli suoritettava riskiprofiiliinsa mukautettu ennakollinen vakausmaksu, jonka se oli vahvistanut seuraavia päävaiheita noudattaen.

14 Ensimmäisessä vaiheessa kriisinratkaisuneuvosto laski asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 2 kohdan toisen alakohdan a alakohdan mukaisesti kunkin laitoksen vuotuisen perusrahoitusosuuden, joka perustuu kyseisen laitoksen velkojen määrään, pois lukien omat varat ja suojatut talletukset (jäljempänä nettovelat), suhteessa kaikkien yhteiseen kriisinratkaisumekanismiin osallistuvien jäsenvaltioiden alueella toimiluvan saaneiden kaikkien laitosten nettovelkoihin. Delegoidun asetuksen 2015/63 5 artiklan 1 kohdan mukaisesti kriisinratkaisuneuvosto vähensi tietyntyyppisiä velkoja kyseisen maksun määrittämisessä huomioon otettavista laitoksen nettoveloista.

15 Ennakollisen vakausmaksun laskennan toisessa vaiheessa kriisinratkaisuneuvosto mukautti vuotuista perusrahoitusosuutta kyseisen laitoksen riskiprofiiliin asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 2 kohdan toisen alakohdan b alakohdan mukaisesti.

16 Lopuksi kriisinratkaisuneuvosto laski kunkin laitoksen ennakollisen vakausmaksun jakamalla vuotuisen tavoitetason kaikkien laitosten kesken käyttäen suhdelukua, joka perustui riskiprofiiliin mukautettuun vuotuiseen perusrahoitusosuuteen.

Asianosaisten vaatimukset

17 Kantaja vaatii kirjelmiensä viimeisessä versiossa, että unionin yleinen tuomioistuin

– kumoaa riidanalaisen päätöksen kantajaa koskevilta osin

– velvoittaa kriisinratkaisuneuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

18 Kriisinratkaisuneuvosto vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– hylkää kanteen

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

19 Euroopan komissio vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– hylkää kanteen

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

20 Kantaja esittää kannekirjelmässä kaksi kanneperustetta, joista ensimmäinen koskee delegoidun asetuksen 2015/63 12 ja 14 artiklan rikkomista siltä osin kuin kriisinratkaisuneuvosto ei ottanut huomioon sen osallistumista laitosten suojajärjestelmään vakausmaksukaudelta 2019 suoritettavaa ennakollista vakausmaksua laskiessaan ja toinen toissijaisesti sitä, että delegoidun asetuksen 2015/63 12 ja 14 artikla ovat lainvastaisia sillä perusteella, että luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä neuvoston direktiivin 82/891/ETY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY, 2011/35/EU, 2012/30/EU ja 2013/36/EU ja asetusten (EU) N:o 1093/2010 ja (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta 15.5.2014 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU (EUVL 2014, L 173, s. 190) 103 artiklan 2 ja 7 kohtaa on rikottu.

21 Kanteen tarkistamista koskevassa kirjelmässä, joka toimitettiin unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 20.9.2022 unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 86 artiklan nojalla, kantaja ilmoittaa pysyttävänsä kaikki kannekirjelmässä esittämänsä argumentit ja täsmentää, että sen jälkeen, kun alkuperäinen päätös on peruutettu ja korvattu riidanalaisella päätöksellä, sen vaatimukset on ymmärrettävä siten, että ne koskevat riidanalaista päätöstä.

22 Aluksi on aiheellista tutkia toinen kanneperuste, jonka osalta kantaja vetoaa delegoidun asetuksen 2015/63 12 ja 14 artiklan lainvastaisuuteen, ja tämän jälkeen ensimmäinen kanneperuste, joka koskee riidanalaisen päätöksen laillisuutta.

Toinen kanneperuste, joka koskee delegoidun asetuksen 2015/63 12 ja 14 artiklasta esitettyä lainvastaisuusväitettä

Tutkittavaksi ottaminen

23 Kriisinratkaisuneuvosto väittää, että toinen kanneperuste on jätettävä tutkimatta epätäsmällisyyden vuoksi, koska kantaja ei ole täsmentänyt, mitä delegoidun asetuksen 2015/63 12 ja 14 artiklan säännöksiä ei voida soveltaa sillä perusteella, että niillä rikotaan direktiivin 2014/59 103 artiklan 2 ja 7 kohtaa. Lisäksi kyseisen delegoidun asetuksen 12 artiklan lainmukaisuus ei ole merkityksellinen nyt käsiteltävässä asiassa, koska kyseistä säännöstä ei voida soveltaa.

24 Kantaja katsoo, että toinen kanneperuste voidaan ilman muuta ottaa tutkittavaksi.

25 Oikeuskäytännöstä ilmenee tältä osin, että kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytyksenä on, että ne olennaiset tosiseikat ja oikeudelliset seikat, joihin kanne perustuu, käyvät ilmi ainakin pääpiirteittäin itse kannekirjelmästä, kunhan ne on esitetty johdonmukaisesti ja ymmärrettävästi, jotta taataan oikeusvarmuus ja hyvän oikeudenkäyttö. Edelleen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan kanneperuste, jota ei ole perusteltu riittävällä tavalla kannekirjelmässä, on jätettävä tutkimatta (ks. tuomio 7.7.2021, Bateni v. neuvosto, T-455/17, EU:T:2021:411, 135 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen; ks. myös vastaavasti tuomio 30.6.2021, Italia v. komissio, T-265/19, ei julkaistu, EU:T:2021:392, 33 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

26 Kriisinratkaisuneuvoston toisen kanneperusteen epäselvyydestä on todettava, että kantaja täsmentää kannekirjelmässä, että se esittää delegoidun asetuksen 2015/63 12 ja 14 artiklan lainvastaisuutta koskevan väitteen vain sen tapauksen varalta, että unionin yleinen tuomioistuin ensimmäistä kanneperustetta tutkiessaan tulkitsisi kyseisiä artikloja siten, ettei sen osallistumista laitosten suojajärjestelmään vuonna 2018 voida ottaa huomioon laskettaessa sen vakausmaksukautta 2019 koskevaa ennakollista vakausmaksua.

27 Ensimmäisen kanneperusteen osalta kantaja väittää yhtäältä, että delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohtaa on tulkittava siten, että sen mukaan kantajan osallistuminen laitosten suojajärjestelmään vuonna 2018 voidaan ottaa huomioon laskettaessa sen ennakollista vakausmaksua vakausmaksukaudelle 2019. Toisaalta se väittää, että viitepäivämäärä, johon mennessä tiedot on toimitettava vakausmaksukaudelta 2019 suoritettavien ennakollisten vakausmaksujen laskemiseksi ja joka on kyseisen delegoidun asetuksen 14 artiklan 1 kohdan mukaan 31.12.2017, ei estä kriisinratkaisuneuvostoa ottamasta kyseisen kauden osalta huomioon sen osallistumista laitosten suojajärjestelmään vuonna 2018.

28 Kannekirjelmän kokonaistarkastelusta ilmenee näin ollen, että kantaja on esittänyt delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohtaa ja 14 artiklan 1 kohtaa koskevan lainvastaisuusväitteen. Lisäksi kantaja vahvisti istunnossa myös, että se tarkoitti toisella kanneperusteellaan näiden säännösten lainvastaisuutta.

29 Kriisinratkaisuneuvoston toisesta argumentista, jonka mukaan delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan lainmukaisuus ei ole merkityksellinen nyt käsiteltävässä asiassa, on aiheellista palauttaa mieleen, että lainvastaisuusväite, joka on esitetty liitännäisesti SEUT 277 artiklan nojalla kolmannen toimen laillisuutta koskevan pääasian riitauttamisen yhteydessä, voidaan ottaa tutkittavaksi vain, jos kyseisellä toimella on yhteys oikeusnormiin, jonka väitettyyn

lainvastaisuuteen vedotaan (tuomio 30.4.2019, Wattiau v. parlamentti, T-737/17, EU:T:2019:273, 56 kohta ja tuomio 16.6.2021, Krajowa Izba Gospodarcza Chłodnictwa i Klimatyzacji v. komissio, T-126/19, EU:T:2021:360, 33 kohta).

30 SEUT 277 artiklaa on kuitenkin tulkittava riittävän laajasti, jotta voidaan varmistaa toimielinten yleisesti sovellettavien toimien lainmukaisuuden tehokas valvonta niiden henkilöiden hyväksi, jotka eivät voi nostaa suoraa kannetta tällaisista toimista. Näin ollen SEUT 277 artiklan soveltamisalan on ulotuttava sellaisiin toimielinten toimiin, jotka ovat olleet merkityksellisiä kumoamiskanteen kohteena olevan päätöksen antamisen kannalta, siten, että kyseinen päätös perustuu olennaisesti näihin toimiin, vaikka ne eivät muodostaneetkaan sen muodollista oikeusperustaa. Lainvastaisuusväitettä tutkittaessa ei voida myöskään keinotekoisesti erottaa yhden ja saman järjestelmän sääntöjä toisistaan (ks. tuomio 16.6.2021, Krajowa Izba Gospodarcza Chłodnictwa i Klimatyzacji v. komissio, T-126/19, EU:T:2021:360, 34 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

31 Nyt käsiteltävässä asiassa kantaja väittää, että kriisinratkaisuneuvoston olisi pitänyt ottaa huomioon sen osallistuminen laitosten suojajärjestelmään vuonna 2018, kun se laski kantajan ennakollista vakausmaksua vakausmaksukaudelle 2019 delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdan perusteella, mistä kriisinratkaisuneuvosto on kieltäytynyt saman säännöksen perusteella, koska se tulkitsi sitä eri tavalla.

32 Kantaja väittää esittämällään lainvastaisuusväitteellä, että jos kriisinratkaisuneuvoston riidanalaisessa päätöksessä esittämä tulkinta delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdasta olisi oikea, kyseinen säännös olisi tällöin lainvastainen sillä perusteella, että sillä rikottaisiin direktiivin 2014/59 103 artiklan 2 ja 7 kohtaa, koska kyseisissä säännöksissä velvoitetaan komissio varmistamaan kyseistä delegoitua asetusta antaessaan, että vuotuiset perusrahoitusosuudet mukautetaan asianmukaisesti laitosten riskiprofiiliin ja että laitoksen osallistuminen laitosten suojajärjestelmään otetaan huomioon tässä mukauttamisessa.

33 Näin ollen on todettava, että riidanalaisen päätöksen ja delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdan välillä on yhteys.

34 Näin on sitäkin suuremmalla syyllä, koska edellä 29 kohdassa esitetyn kriisinratkaisuneuvoston väitteen hyväksyminen johtaisi delegoidulla asetuksella 2015/63 käyttöön otetun ennakollisten vakausmaksujen laskentajärjestelmän sääntöjen keinotekoiseen erottamiseen ja SEUT 277 artiklan tehokkaan vaikutuksen poistamiseen.

35 Näin ollen kriisinratkaisuneuvoston toisesta kanneperusteesta esittämät oikeudenkäyntiväitteet on hylättävä.

Asiakysymys

36 Kantaja väittää toisen kanneperusteensa osalta, että jos delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohtaa ja 14 artiklan 1 kohtaa on tulkittava siten, että kantajan osallistumista laitosten suojajärjestelmään vuonna 2018 ei voida ottaa huomioon laskettaessa sen ennakollista vakausmaksua vakausmaksukaudelle 2019, kyseiset säännökset ovat direktiivin 2014/59 103 artiklan 2 ja 7 kohdan vastaisia.

37 Koska kantaja on esittänyt tämän lainvastaisuusväitteen vain edellä 36 kohdan mainitun tapauksen varalta, aluksi on tutkittava, sallitaanko delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdassa ja 14 artiklan 1 kohdassa se, että kriisinratkaisuneuvosto ottaa huomioon laitoksen osallistumisen laitosten suojajärjestelmään vuonna 2018 laskettaessa sen vakausmaksukautta 2019 koskevaa ennakollista vakausmaksua. Jos näin ei ole, on seuraavaksi arvioitava, ovatko kyseiset säännökset direktiivin 2014/59 103 artiklan 2 ja 7 kohdan mukaisia.

– *Delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdan ja 14 artiklan 1 kohdan ulottuvuus*

38 Delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdassa säädetään, että ”laitoksen, myös pienen laitoksen, aseman muuttuminen rahoitusosuuskaudella ei vaikuta kyseisenä vuonna maksettavaan rahoitusosuuteen”.

39 Delegoidun asetuksen 2015/63 14 artiklan 1 kohdan mukaan ”laitosten on toimitettava kriisinratkaisuviranomaiselle viimeisin vahvistettu tilinpäätös, joka on saatavissa viimeistään rahoitusosuuskautta edeltävän vuoden joulukuun 31. päivänä, yhdessä lakisääteisen tilintarkastajan tai tilintarkastusyhteisön lausunnon kanssa”.

40 Kantaja väittää, että delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohtaa on tulkittava siten, että laitoksen osallistuminen laitosten suojajärjestelmään merkitsee kyseisessä säännöksessä tarkoitettua aseman muuttumista ja että tällainen muutos on otettava huomioon sitä maksukautta seuraavan maksukauden aikana, jonka aikana muutos on tapahtunut, eli jonka aikana kyseinen laitos on liittynyt laitosten suojajärjestelmään. Koska kantaja alkoi osallistua laitosten suojajärjestelmään vuonna 2018, kriisinratkaisuneuvoston olisi pitänyt ottaa tämä seikka huomioon laskiessaan kantajan ennakollista vakausmaksua vakausmaksukaudelle 2019.

41 Toisin kuin kriisinratkaisuneuvosto väittää, delegoidun asetuksen 2015/63 14 artiklan 1 kohta ei estä sitä ottamasta huomioon laitoksen vuonna 2018 tapahtunutta laitosten suojajärjestelmään osallistumista sen vakausmaksukaudelta 2019 suoritettavan ennakollisen vakausmaksun laskennassa, vaikka tätä osallistumista ei vielä tapahtunut 31.12.2017. Kyseistä säännöstä ei kuitenkaan missään tapauksessa voida käyttää sen direktiivin 2014/59 103 artiklan 2 ja 7 kohdassa asetetun vaatimuksen noudattamisen vaarantamiseen, jonka mukaan ennakolliset vakausmaksut on mukautettava laitosten riskiprofiiliin, erityisesti siltä osin kuin on kyse niiden osallistumisesta laitosten suojajärjestelmään.

42 Kriisinratkaisuneuvosto ja komissio kiistävät nämä argumentit.

43 Delegoidun asetuksen 2015/63 4 artiklan 1 kohdassa säädetään, että kriisinratkaisuneuvosto laskee kunkin laitoksen ennakollisen vakausmaksun niiden tietojen perusteella, jotka laitos on toimittanut kyseisen delegoidun asetuksen 14 artiklan mukaisesti.

44 Ensinnäkin delegoidun asetuksen 2015/63 14 artiklan 1 kohdassa säädetään, että laitosten on toimitettava kriisinratkaisuneuvostolle viimeisin hyväksytty vuositilinpäätös, joka on saatavilla viimeistään vakausmaksukautta edeltävän vuoden joulukuun 31. päivänä (jäljempänä vuosi N-1). Tilinpäätökseen on liitettävä lakisääteisen tilintarkastajan tai tilintarkastusyhteisön lausunto.

45 On todettava, että kun otetaan huomioon tällaisten tilinpäätösten laatimisen kesto, tiedot, joiden perusteella kriisinratkaisuneuvosto laskee kunkin laitoksen ennakollisen vakausmaksun, liittyvät pääsääntöisesti vakausmaksukautta edeltävään toiseksi viimeiseen vuoteen tai poikkeuksellisissa olosuhteissa tilikauteen, joka alkoi kyseisen toiseksi viimeisen vuoden aikana ja päättyi vuonna N-1 (jäljempänä näiden kahden ajanjakson osalta viitevuosi N-2).

46 Delegoidun asetuksen 2015/63 14 artiklan 2 kohdasta ilmenee seuraavaksi, että laitosten on toimitettava kriisinratkaisuneuvostolle vähintään kyseisen delegoidun asetuksen liitteessä II tarkoitetut tiedot, joihin kuuluvat laitosten suojajärjestelmään kuuluvan laitoksen velat, jotka on jätetty pois ennakollisten vakausmaksujen laskennasta mainitun delegoidun asetuksen 5 artiklan 1 kohdan b alakohdan nojalla.

47 Lopuksi delegoidun asetuksen 2015/63 14 artiklan 3 kohdassa säädetään, että sen liitteessä II tarkoitetut tiedot, jotka kuuluvat vakavaraisuusraportointivaatimusten piiriin, on toimitettava kriisinratkaisuneuvostolle sellaisina kuin asianomainen laitos on ilmoittanut ne viimeisimmässä asiaankuuluvassa vakavaraisuusselvityksessään, jonka se on toimittanut toimivaltaiselle viranomaiselle kyseisen delegoidun asetuksen 14 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun vuositilinpäätöksen viitevuoden osalta.

48 Delegoidun asetuksen 2015/63 4 artiklan 1 kohdasta ja 14 artiklan 1–3 kohdasta yhdessä luettuina ilmenee siten, että kriisinratkaisuneuvoston on laskettava ennakolliset vakausmaksut viimeistä hyväksyttyä ja vahvistettua vuositilinpäätöstä (jäljempänä tilinpäätös) koskevien tietojen perusteella, jotka ovat saatavilla 31.12. vuonna N-1 (ks. vastaavasti tuomio 14.11.2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, 42 kohta), kun otetaan huomioon, että nämä tiedot koskevat siis tilinpäätöksiä, joissa viitataan viitevuoteen N-2.

49 Tässä yhteydessä on täsmennettävä, että laitoksen ennakollista vakausmaksua laskettaessa tiedot laitoksen osallistumisesta laitosten suojajärjestelmään liittyvät läheisesti muihin tietoihin, jotka sisältyvät laitoksen tilinpäätökseen. Kun kriisinratkaisuneuvosto soveltaa esimerkiksi delegoidun asetuksen 2015/63 6 artiklan 5 kohdan b alakohdassa säädettyä laitosten suojajärjestelmää koskevaa riski-indikaattoria, sen on nimittäin otettava – kyseisen delegoidun asetuksen 7 artiklan 4 kohdan toisen alakohdan mukaisesti – huomioon muun muassa kyseisen delegoidun asetuksen 6 artiklan 5 kohdan a alakohdassa säädetyn riski-indikaattorin ”kaupankäynti, taseen ulkopuoliset vastuut, johdannaiset, monitahoisuus ja purkamismahdollisuudet” suhteellinen paino. Kuten kriisinratkaisuneuvosto on väittänyt – kantajan sitä kiistämättä –, viimeksi mainittua riski-indikaattoria koskevat tiedot sisältyvät yleensä asianomaisen laitoksen tilinpäätökseen.

50 Kun tällainen laitos osallistuu laitosten suojajärjestelmään vuonna N-1, tämä osallistuminen tapahtuu viitevuotta N-2 koskevan tilinpäätöksen, joka on ratkaiseva kyseisen laitoksen ennakollisen vakausmaksun laskemisen kannalta, päättymisen jälkeen, kuten edellä 45 kohdasta ilmenee. Näin ollen mainittua osallistumista laitosten suojajärjestelmään ei voida pitää kyseiseen tilinpäätökseen liittyvänä tietona. Tällaisessa tapauksessa kriisinratkaisuneuvoston tehtävänä ei ole ottaa tätä osallistumista huomioon laskiessaan kyseisen laitoksen ennakollista vakausmaksua kyseiselle vakausmaksukaudelle.

51 Kantajan argumentit eivät horjuta tätä päätelmää.

52 Kantaja väittää ensinnäkin, että kriisinratkaisuneuvoston on delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdan perusteella otettava huomioon laitoksen osallistuminen laitosten suojajärjestelmään vuonna N-1, koska tällainen osallistuminen merkitsee kyseisessä säännöksessä tarkoitettua aseman muuttumista.

53 Tarvitsematta tutkia, merkitseekö laitoksen osallistuminen laitosten suojajärjestelmään delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua aseman muuttumista, on riittävää todeta, ettei kyseisessä säännöksessä missään tapauksessa velvoiteta kriisinratkaisuneuvostoa ottamaan huomioon tällaista vuonna N-1 tapahtunutta muutosta, kun se laskee kyseistä vakausmaksukautta koskevaa ennakollista vakausmaksua.

54 Delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdassa nimittäin säädetään ainoastaan, että laitoksen aseman muuttuminen vakausmaksukauden aikana ”ei vaikuta kyseiseltä vuodelta maksettavaan [ennakolliseen] vakausmaksuun”. Kyseisessä säännöksessä täsmennetään siten, että aseman muuttumista ei pidä ottaa huomioon laskettaessa ennakollista vakausmaksua, joka on maksettava samalta vuodelta, jona mainittu muutos tapahtui, mutta siinä ei kuitenkaan edellytetä, että mainittu muutos on välttämättä otettava huomioon seuraavaa vuotta koskevan ennakollisen vakausmaksun laskennassa.

55 Tältä osin kantaja ei ensinnäkään voi väittää, että ilmaisun ”kyseinen vuosi” käyttö merkitsisi erilaista kohtelua sen vuoden, jonka aikana asema muuttui, ja sitä seuraavan vuoden osalta.

56 Pelkästään se, että delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdassa täsmennetään, että aseman muuttuminen vakausmaksukauden aikana ei vaikuta samalta ajanjaksolta maksettavaan ennakolliseen vakausmaksuun, ei nimittäin merkitse sitä, että se olisi vastakohtaispäätelmään nojautuen otettava huomioon seuraavan kauden osalta.

57 Seuraavaksi on todettava, että vaikka laitoksen osallistuminen laitosten suojajärjestelmään merkitsisi delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua aseman muuttumista, kyseisen delegoidun asetuksen 4 artiklan 1 kohdasta ja 14 artiklan 1–3 kohdasta yhdessä luettuina seuraa, kuten edellä 48–50 kohdassa on todettu, että tällainen osallistuminen on otettava huomioon, jos se ilmenee viitevuotta N-2 koskevaa tilinpäätöstä koskevista tiedoista.

58 Delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdan sanamuodossa ei kuitenkaan ole mitään, minkä perusteella voitaisiin olettaa, että kyseisessä säännöksessä poikettaisiin tästä säännöstä.

59 Erityisesti on todettava, että vaikka on totta, kuten kantaja toteaa, että delegoidun asetuksen 2015/63 14 artikla kuuluu sen 3 jaksoon, jonka otsikko on ”Hallinnolliset näkökohdat ja seuraamukset”, siitä ei voi seurata, että sen soveltamisala olisi rajoitettava ennakollisia vakausmaksuja koskevan järjestelmän puhtaasti hallinnollisiin näkökohtiin. Päinvastoin, koska mainitun asetuksen 4 artiklan 1 kohdassa säädetään nimenomaisesti, että kriisinratkaisuneuvoston on laskettava ennakolliset vakausmaksut laitosten ”[delegoidun asetuksen 2015/63] 14 artiklan mukaisesti toimittamien tietojen perusteella”, kyseinen säännös on merkityksellinen tällaisten maksujen laskennan kannalta.

60 Lopuksi on todettava, että kantajan väite siitä, että jos delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdan mukaan aseman muuttumista ei voida ottaa huomioon vakausmaksukautta, jonka aikana muutos on tapahtunut, seuraavan vakausmaksukauden aikana, kyseinen säännös olisi tarpeeton, ei voi menestyä.

61 Oikeuskäytännöstä ilmenee tältä osin, että delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdan tarkoituksena on muun muassa välttää kaikenlainen epävarmuus kyseisen delegoidun asetuksen 12 artiklan 1 kohdan ulottuvuudesta siltä osin kuin siinä säädetään poikkeuksesta periaatteeseen, jonka mukaan ennakolliset vakausmaksut lasketaan vuoden N-1 joulukuun 31. päivänä käytettävissä olleiden tietojen perusteella (tuomio 29.9.2022, ABLV Bank v. SRB, C-202/21 P, EU:C:2022:734, 61 kohta).

62 Delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohta säilyttää siten tarkoituksensa, koska siinä selvennetään nimenomaisesti seurausta, joka voidaan jo päätellä implisiittisesti kyseisen delegoidun asetuksen 14 artiklan 1 kohdasta, eli sitä, että laitoksen aseman muuttuminen ei voi vaikuttaa kyseiseltä vuodelta suoritettavaan ennakolliseen vakausmaksuun.

63 Edellä esitetystä seuraa, että delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdassa ei velvoiteta kriisinratkaisuneuvostoa ottamaan ennakollisen vakausmaksun laskennassa huomioon laitoksen sellaista osallistumista laitosten suojajärjestelmään, joka tapahtui vuonna N-1.

64 Toiseksi kantaja ei voi väittää, että tällainen velvollisuus perustuisi delegoidun asetuksen 2015/63 14 artiklan 5 kohtaan, jossa säädetään, että ”jos kriisinratkaisuviranomaiselle toimitettuja tietoja päivitetään tai oikaistaan, nämä päivitykset tai oikaisut on toimitettava kriisinratkaisuviranomaiselle ilman aiheetonta viivytystä”.

65 Tältä osin on täsmennettävä, että delegoidun asetuksen 2015/63 14 artiklan 5 kohdassa mainitut päivitykset koskevat asianomaisen laitoksen kyseisen delegoidun asetuksen 14 artiklan 1 kohdan mukaisesti toimittamia tietoja ja siten viitevuotta N-2 koskevia tietoja. Näin ollen mikään mainitun delegoidun asetuksen 14 artiklan 5 kohdassa ei viittaa siihen, että kyseisen säännöksen tarkoituksena olisi antaa laitokselle lupa esittää kriisinratkaisuneuvostolle tietoja, jotka koskevat muuta kuin saman delegoidun asetuksen 14 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun tilinpäätöksen kattamaa ajanjaksoa eli viitevuotta N-2.

66 Kolmanneksi kantaja ei voi vedota delegoidun asetuksen 2015/63 17 artiklan 3 kohtaan väittääkseen, että kriisinratkaisuneuvoston on otettava huomioon vuotta N-1 koskevat tiedot.

67 Delegoidun asetuksen 2015/63 17 artiklan 3 kohdassa säädetään, että ”jos laitoksen kriisinratkaisuviranomaiselle toimittamia tietoja oikaistaan tai tarkistetaan, kriisinratkaisuviranomaisen on mukautettava [ennakollista] vakausmaksua päivitettyjen tietojen mukaisesti laskiessaan laitoksen [ennakollista] vakausmaksua seuraavalta vakausmaksukaudelta”.

68 Tästä seuraa, kuten kriisinratkaisuneuvosto väittää, että delegoidun asetuksen 2015/63 17 artiklan 3 kohdassa ainoastaan määritellään ajankohta, josta lähtien kyseisessä säännöksessä tarkoitetuilla oikaisuilla tai tarkistuksilla on vaikutuksia, eli seuraavalla vakausmaksukaudella. Mainitun säännöksen tarkoituksena ei sitä vastoin ole muuttaa ennakollisten vakausmaksujen laskennan kannalta merkityksellisten tietojen viitepäivämäärää, sellaisena kuin se vahvistetaan kyseisen delegoidun asetuksen 14 artiklan 1 kohdassa.

69 Neljänneksi kantaja väittää, että ennakolliset vakausmaksut on laskettava laitosten ”hetkellisen yhteyden” perusteella kunkin tilikauden tammikuun 1. päivänä, ja tukeutuu julkisasiamies Campos Sánchez-Bordonan ratkaisuehdotukseen asiassa State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:539, 71 kohta). Sen mukaan sen osallistuminen kyseessä olevaan laitosten suojajärjestelmään oli näin ollen otettava huomioon laskettaessa sen vakausmaksukautta 2019 koskevaa ennakollista vakausmaksua.

70 Tältä osin on yhtäältä todettava, että vaikka delegoidun asetuksen 2015/63 14 artiklan 1 kohdassa viitataan yhteen ainoaan päivämäärään, joka on 31.12. vuonna N-1, tämä viittaus koskee ennakollisten vakausmaksujen laskennassa käytettävän tilinpäätöksen saatavuutta. Kyseisenä ajankohtana käytettävissä oleva tilinpäätös on kuitenkin vielä hyväksyttävä ja vahvistettava asianmukaisesti, mikä merkitsee, kuten edellä 45 kohdassa on todettu, että kyseinen tilinpäätös koskee viitevuotta N-2.

71 Toisaalta delegoidun asetuksen 2015/63 14 artiklan 4 kohdasta toki ilmenee, että – kuten kantaja väittää – asianomainen laitos voi toimittaa tiedot, jotka muodostavat vakausmaksukaudelta suoritettavien ennakollisten vakausmaksujen laskentaperusteen, viimeistään vakausmaksukauden 31. päivänä tammikuuta. Tämä ei kuitenkaan vaikuta myöskään edellä 42–50 kohdasta ilmenevään toteamukseen, jonka mukaan näiden tietojen on liityttävä 31.12. vuonna N-1 saatavilla olevaan tilinpäätökseen ja liittyvät siten viitevuoteen N-2.

72 Sama päätelmä on viidenneksi tehtävä kantajan väitteestä, jonka mukaan laitoksen osallistuminen laitosten suojajärjestelmään ei ole kirjanpitotieto, joka voi vaihdella. Delegoidun asetuksen 2015/63 14 artiklan 4 kohdassa tarkoitettujen tietojen mahdollinen vaihtelevuus tai staattinen luonne ei nimittäin ole merkityksellinen, kun otetaan huomioon kyseisen delegoidun asetuksen 14 artiklan 1 kohdan selkeä sanamuoto, josta ilmenee, että ennakollisten vakausmaksujen laskennassa käytettävien tietojen on liityttävä 31.12. vuonna N-1 saatavilla olevaan tilinpäätökseen ja että ne liittyvät siten viitevuoteen N-2, kuten edellä 45 kohdassa todetaan.

73 Edellä esitetyn perusteella on todettava, että delegoidun asetuksen 2015/63 14 artiklan 1 kohdassa ei velvoiteta kriisinratkaisuneuvostoa ottamaan huomioon laitoksen osallistumista laitosten suojajärjestelmään ennakollisen vakausmaksun laskemiseksi vakausmaksukaudella, joka seuraa sitä vakausmaksukautta, jona kyseinen osallistuminen tapahtui, eikä sitä myöskään sallita kriisinratkaisuneuvostolle.

74 Tämän päätelmän vahvistaa ennakollisten vakausmaksujen järjestelmän tavoite, sellaisena kuin kyseinen järjestelmä on otettu käyttöön direktiivillä 2014/59 ja asetuksella N:o 806/2014, ja kuten delegoidussa asetuksessa 2015/63 täsmennetään.

75 Kuten edellä 48 kohdassa on todettu, kriisinratkaisuneuvoston on laskettava ennakolliset vakausmaksut niiden tietojen perusteella, jotka koskevat 31. joulukuuta viitevuonna N-1 saatavilla olevaa tilinpäätöstä ja jotka liittyvät viitevuoteen N-2.

76 Jos kriisinratkaisuneuvoston olisi otettava huomioon kaikki tapaukset, joissa asianomaiset laitokset ovat osallistuneet laitosten suojajärjestelmään vuonna N-1, seuraavan vuoden aikana suoritettavan ennakollisten vakausmaksujen laskennan luotettavuus voisi vaarantua, koska kriisinratkaisuneuvosto olisi muun muassa velvollinen suorittamaan kyseisen laskelman muiden kuin asianmukaisesti hyväksyttyjä tilinpäätöksiä koskevien tietojen perusteella. Mainitun laskelman epäluotettavuus saattaisi siten haitata ennakollisten vakausmaksujen järjestelmän tavoitteen saavuttamista eli sitä, että 31.12.2023 mennessä saavutetaan vähintään 1 prosentti kaikkien yhteiseen kriisinratkaisumekanismiin osallistuvien jäsenvaltioiden alueella toimiluvan saaneiden laitosten suojattujen talletusten määrästä (ks. vastaavasti ja analogisesti tuomio 14.11.2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, 41 ja 43 kohta).

77 Lopuksi laitosten suojajärjestelmään osallistumisen huomioon ottaminen vuonna N-1 vaikuttaisi ennakollisten vakausmaksujen laskennan johdonmukaisuuteen ja tässä laskelmassa käytettyjen tietojen vertailukelpoisuuteen. Koska kriisinratkaisuneuvosto nimittäin ottaa tällaisessa

laskelmassa huomioon delegoidun asetuksen 2015/63 4 ja 14 artiklan mukaisesti viitevuotta N-2 koskevat tiedot (ks. edellä 48 kohta), sen olisi otettava huomioon tiedot, jotka koskevat toista ajanjaksoa eli vuotta N-1, kun on kyse laitoksen osallistumisesta laitosten suojajärjestelmään vuonna N-1.

78 Edellä esitetyn perusteella delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohtaa ja 14 artiklan 1 kohtaa on tulkittava siten, että kriisinratkaisuneuvosto ei voi niiden perusteella ottaa huomioon laitoksen osallistumista laitosten suojajärjestelmään vuonna 2018 laskettaessa sen vakausmaksukautta 2019 koskevaa ennakollista vakausmaksua.

– Delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdan ja 14 artiklan 1 kohdan lainmukaisuus direktiivin 2014/59 103 artiklan 2 ja 7 kohdan kannalta

79 Kantaja väittää toisen kanneperusteensa osalta, että jos delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohtaa ja 14 artiklan 1 kohtaa on tulkittava siten, että niiden perusteella ei voida ottaa huomioon laitoksen osallistumista laitosten suojajärjestelmään vuonna 2018 laskettaessa sen vakausmaksukaudelta 2019 suoritettavaa ennakollista vakausmaksua, kyseiset säännökset ovat direktiivin 2014/59 103 artiklan 2 ja 7 kohdan vastaisia.

80 Toinen kanneperuste jakautuu kahteen osaan, joista ensimmäinen koskee direktiivin 2014/59 103 artiklan 2 ja 7 kohdassa säädetyn vaatimuksen, jonka mukaan ennakolliset vakausmaksut on mukautettava kunkin laitoksen riskiprofiiliin, noudattamatta jättämistä ja toinen direktiivin 2014/59 103 artiklan 7 kohdan h alakohdassa säädetyn edellytyksen, jonka mukaan ennakollisten vakausmaksujen määrittämisessä on otettava huomioon se, että laitos osallistuu laitosten suojajärjestelmään, noudattamatta jättämistä.

81 Kriisinratkaisuneuvosto ja komissio kiistävät nämä väitteet.

82 Kyseisen kanneperusteen kaksi osaa liittyvät läheisesti toisiinsa, joten ne on aiheellista käsitellä yhdessä.

83 Tältä osin on palautettava mieleen, että täsmentäessään delegoidulla asetuksella 2015/63 sääntöjä, jotka koskevat ennakollisten vakausmaksujen mukauttamista riskiprofiiliin, direktiivin 2014/59 103 artiklan 7 kohdassa säädetyn säädösvallan siirron nojalla komissiolla on laaja harkintavalta, kun sen on suoritettava monitahoisia arviointeja (ks. vastaavasti tuomio 20.12.2023, Landesbank Baden-Württemberg v. SRB, T-389/21, EU:T:2023:827, 105–111 kohta).

84 Tämä pätee myös komission toimivaltaan määrittää viitepäivämäärät sellaisten tietojen huomioon ottamiselle, jotka ovat merkityksellisiä ennakollisten vakausmaksujen riskiprofiiliin mukauttamisen kannalta, mukaan lukien viitepäivämäärä laitoksen laitosten suojajärjestelmään osallistumisen huomioon ottamiselle.

85 Yhtäältä tämä määrittäminen on erottamaton osa menetelmää, jolla ennakolliset vakausmaksut mukautetaan riskiprofiiliin ja joka edellyttää kokonaisuudessaan monitahoisia arviointeja (ks. vastaavasti tuomio 20.12.2023, Landesbank Baden-Württemberg v. SRB, T-389/21, EU:T:2023:827, 105–111 kohta).

86 Toisaalta direktiivin 2014/59 103 artiklan 7 kohdan h alakohdassa ainoastaan todetaan, että kun komissio antaa delegoituja säädöksiä, joissa täsmennetään käsitettä, joka koskee ennakollisten vakausmaksujen mukauttamista laitosten riskiprofiiliin, sen on otettava huomioon se, että laitos kuuluu laitosten suojajärjestelmään, mutta siinä ei täsmennetä ajankohtaa, jolloin tällainen seikka on otettava huomioon.

87 Siltä osin kuin on kyse direktiivin 2014/59 103 artiklan 7 kohdan mukaisen ennakollisten vakausmaksujen mukauttamismenetelmän viitepäivämääristä ja erityisesti laitoksen laitosten suojajärjestelmään osallistumisen huomioon ottamista koskevan menetelmän viitepäivämäärästä, unionin tuomioistuinten valvonnan on näin ollen rajoituttava sen tutkimiseen, ettei komissiolle myönnettyä harkintavaltaa käytettäessä ole tehty ilmeistä virhettä, ettei harkintavaltaa ole käytetty väärin tai ettei komissio ole selvästi ylittänyt kyseisen harkintavallan rajoja (ks. vastaavasti tuomio 20.12.2023, Landesbank Baden-Württemberg v. SRB, T-389/21, EU:T:2023:827, 112 kohta).

88 Tästä seuraa, että kantajan on osoitettava, että delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdassa ja 14 artiklan 1 kohdassa on tehty ilmeinen arviointivirhe tai että harkintavaltaa on käytetty väärin tai että niissä selvästikään ei noudateta komission toimivallan rajoja.

89 Tältä osin on aluksi korostettava, että komissio todella on delegoidussa asetuksessa 2015/63 ottanut huomioon sen, että laitokset kuuluvat laitosten suojajärjestelmään, seikkana, joka oli merkityksellinen mukautettaessa ennakollisia vakausmaksuja laitosten riskiprofiiliin.

90 Erityisesti on todettava, että delegoidun asetuksen 2015/63 5 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaan laitosten suojajärjestelmään kuuluvan laitoksen luomia tiettyjä velkoja ei oteta huomioon laskettaessa vuotuisia perusrahoitusosuuksia. Lisäksi kyseisen delegoidun asetuksen 6 artiklan 5 kohdan b alakohdassa ja 7 artiklan 4 kohdan b alakohdassa otetaan huomioon laitoksen osallistuminen laitosten suojajärjestelmään vuotuisen perusrahoitusosuuden mukauttamiseksi laitoksen riskiprofiiliin.

91 On myös totta, että delegoidun asetuksen 2015/63 14 artiklan 1 kohdan mukaan ennakollisten vakausmaksujen laskennassa otetaan huomioon osallistuminen laitosten suojajärjestelmään tietyllä viiveellä, joka vastaa kyseisessä säännöksessä tarkoitetun tilinpäätöksen viitepäivän ja ennakollisten vakausmaksujen laskentapäivän välistä ajanjaksoa.

92 Tämä lähestymistapa voidaan kuitenkin perustella tarpeella vahvistaa kaikille asianomaisille laitoksille yhteinen päivämäärä, joka mahdollistaa niiden tietojen vertailun, jotka ne toimittavat ennakollisten vakausmaksujen laskemista varten. Yhtäältä edellä 75 kohdassa esitetyistä näkökohdista nimittäin ilmenee, että tällaisella päivämäärällä pyritään muun muassa mahdollistamaan se, että kriisinratkaisuneuvosto voi luotettavasti laskea ennakolliset vakausmaksut hyväksyttyjen tilinpäätösten perusteella ja siten saavuttaa samassa kohdassa mainitun tavoitteen.

93 Toisaalta on todettava, että edellä 91 kohdassa mainittu viive ei ole ilmeisen epäasianmukainen, koska kriisinratkaisuneuvosto ottaa delegoidun asetuksen 2015/63 14 artiklan 1 kohdan mukaisesti huomioon viimeisintä hyväksyttyä ja vahvistettua tilinpäätöstä koskevat tiedot, joten ennakollisten vakausmaksujen laskenta perustuu sitä ensimmäistä vuotta koskeviin tietoihin, jona ne ovat saatavilla hyväksytyssä ja vahvistetussa muodossa (edellä 45 kohta).

94 Lopuksi on todettava, ettei kantaja ole esittänyt muita seikkoja, joilla pyrittäisiin osoittamaan, että delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdassa ja 14 artiklan 1 kohdassa on tehty ilmeinen arviointivirhe tai että harkintavaltaa on käytetty väärin tai että niissä ei selvästi noudateta komission toimivallan rajoja, kun niissä määritetään ajankohta, jona laitoksen osallistuminen laitosten suojajärjestelmään oli otettava huomioon.

95 Näin ollen kantajan toinen kanneperuste on hylättävä.

Ensimmäinen kanneperuste, joka koskee delegoidun asetuksen N:o 2015/63 12 artiklan 2 kohdan ja 14 artiklan 1 kohdan rikkomista

96 Kantaja väittää, että kriisinratkaisuneuvosto rikkoi delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohtaa ja 14 artiklan 1 kohtaa kieltäytyessään ottamasta huomioon sen osallistumista kyseiseen laitosten suojajärjestelmään vuonna 2018 laskettaessa vakausmaksukaudelta 2019 suoritettavaa ennakollista vakausmaksua.

97 Kriisinratkaisuneuvosto kiistää nämä väitteet.

98 On todettava, että kantaja ei osallistunut kyseessä olevaan laitosten suojajärjestelmään viitevuonna N-2 eli vuonna 2017, koska kyseinen laitosten suojajärjestelmä perustettiin vasta vuonna 2018.

99 Kuten edellä 43–78 kohdasta ilmenee, delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohtaa ja 14 artiklan 1 kohtaa on tulkittava siten, että kriisinratkaisuneuvosto ei voi niiden perusteella ottaa huomioon kantajan osallistumista laitosten suojajärjestelmään vuonna 2018 laskettaessa vakausmaksukautta 2019 koskevaa ennakollista vakausmaksua.

100 Tätä päätelmää ei voida kyseenalaistaa kantajan väitteellä, jonka mukaan sen 31.12.2017 käytettävissä ollut tilinpäätös sisältää tiettyjä sen laitosten suojajärjestelmän perustamista koskevia tietoja, jonka jäsen kantaja on, ja kriisinratkaisuneuvoston olisi näin ollen pitänyt ottaa ne huomioon vakausmaksukauden 2019 osalta.

101 Direktiivin 2014/59 2 artiklan 1 kohdan 8 alakohdan mukaan kriisinratkaisuneuvosto voi nimittäin ottaa ennakollisen vakausmaksun laskennassa huomioon ainoastaan laitosten suojajärjestelmät, joille on myönnetty lupa asetuksen N:o 575/2013 113 artiklan 7 kohdan mukaisesti.

102 On kuitenkin todettava, että kyseessä oleva laitosten suojajärjestelmä perustettiin lopullisesti vasta sen jälkeen, kun Espanjan keskuspankki oli maaliskuussa 2018 vahvistanut, että kyseisen laitosten suojajärjestelmän perustamista koskeva sopimus täytti asetuksen N:o 575/2013 113 artiklan 7 kohdassa säädetyt vaatimukset.

103 Kriisinratkaisuneuvosto ei näin ollen tehnyt oikeudellista virhettä, kun se ei ottanut huomioon kantajan osallistumista kyseessä olevaan laitosten suojajärjestelmään, joka tapahtui vuonna 2018, laskettaessa vakausmaksukautta 2019 koskevaa ennakollista vakausmaksua.

104 Näin ollen ensimmäinen kanneperuste ja kanne kokonaisuudessaan on hylättävä perusteettomana.

Oikeudenkäyntikulut

105 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian, se vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan ja se velvoitetaan korvaamaan kriisinratkaisuneuvoston oikeudenkäyntikulut viimeksi mainitun vaatimusten mukaisesti.

106 Kyseisen työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan mukaisesti komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (laajennettu kymmenes jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne hylätään.

2) Banco Cooperativo Español, SA vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan yhteisen kriisinratkaisuneuvoston (SRB) oikeudenkäyntikulut.

3) Euroopan komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Kornezov Buttigieg Hesse

Petrlík Spangsberg Grønfeldt

Julistettiin Luxemburgissa 22 päivänä tammikuuta 2025.

Allekirjoitukset